

ငွေရည်ဖွံ့

ဦးချစ်တဲ့ ကလေးဆိုးလေး

အပိုင်း(၁)

"သမီးရေ ... သျှားလေး ... လာတော့လေ ..."

"ဟုတ် လေးလေး ... သျှားဆင်းလာခဲ့မယ်နော် ..."

ကျွန်မနာမည်က သျှားသက်ခင် ... မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ Top Ten စာရင်းဝင် ဦးပြိုင်စံရှားနဲ့ ဒေါ်သက်သက်တို့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေး ... ပြိုင်စံရှားဆိုတဲ့ ကုမ္ပဏီနဲ့ Hotel လုပ်ငန်း အားလုံးကို တစ်ဦးတည်းသော အမွေဆက်ခံခွင့် ရှိတဲ့သူ ...

အခုတော့ ကျွန်မမှာ မိဘတွေ မရှိတော့ဘူး ... ကျွန်မ မိဘတွေက လွန်ခဲ့တဲ့ ၁ နှစ်ကျော်လောက်က Car Accident နဲ့ပဲ ဆုံးသွားခဲ့တာ ... ကျွန်မကို စောနက လာခေါ်တဲ့ ... လေးလေးလို့ ပြောတဲ့ ... ဦးပြိုင်စံရှားရဲ့ညီ ဦးမဟာ နိုင်၊ ဒေါ်ဘရဏီတို့ လင်မယားနဲ့ အတူနေတယ် ... ကျွန်မက လောလောဆယ် တက္ကသိုလ် နောက်ဆုံးနှစ်ကို တက်ရောက်နေတာ ...

ကျွန်မရဲ့ဦးလေးက ကျွန်မအပေါ် ကောင်းပေမဲ့ ... ကျွန်မဦးလေးရဲ့ မိန်းမ ဖြစ်တဲ့ သူမကတော့ ကျွန်မရဲ့ပိုင်ဆိုင်မှုကို သွားရည်ကျပြီး လက်ဝါးကြီး အုပ်ချင်နေတာ ... တော်သေးတာပေါ့ ကျွန်မရဲ့ လေးလေးက ကျွန်မအတွက် ကောင်းနေလို့ ...

"ဒေါက် ... ဒေါက် ... "

သျှားတွေနေရင်း တံခါး ခေါက်သံကြောင့် သတိပြန်ဝင်လာသည် ...

မမလေး ... အောက်မှာ ဧည့်သည်တွေ ရောက်နေပြီ လာခဲ့တော့တဲ့ ..."

"အေးအေး ... လာပြီ ..."

ကိုယ်မသိတဲ့လူတွေကို မတွေ့ချင်ပဲ တွေ့ရဦးမယ် ... မဝတ်ချင်တဲ့ ...
မြန်မာဝတ်စုံလည်း ဝတ်ရသေးတယ် ... သျှားစိတ်ထဲ ညည်းမိသည် ...

သျှား တကယ်ကို ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပါ ... အဝတ်
စားဆို အရေးကြီးတဲ့အကြောင်း မရှိရင် ဘယ်တော့မှ မြန်မာဝတ်စုံ မဝတ်
တတ် ... အမြဲတမ်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ်
ဝတ်စားကာ ဘဝကို လွတ်လပ်စွာပဲ ဖြတ်သန်းတယ် ... သူမက နည်း
နည်းတော့ ဆိုးတယ်လို့ ပြောရမယ် ... မိဘနှစ်ပါး ရှိတုန်းက အလိုလိုက်မှု
ကြောင့် ဆိုးတယ် ... မိဘနှစ်ပါး မရှိတော့ ... လေးလေးရဲ့ ဇနီးဖြစ်သူကို
အရွဲ့တိုက်ရင်း ဆိုးတယ် ... သူမက ဆိုးပေမဲ့ မပျက်စီးပါဘူး ...

"ဟော ... ဟိုမှာ ပြောရင်းဆိုရင်းနဲ့ လာပါပြီ ... ခဏနော် ..."

လို့ ဒေါ်ဘရဏီ ဧည့်သည်တွေကို ပြောပြီး သျှားအနား ထလာကာ ... သျှား
ရဲ့လက်မောင်းကို ကိုင်လိုက်ပြီး ...

"လာလာ... သမီးလေးသျှား... မြန်မာဝတ်စုံနဲ့ ဆိုတော့ လမ်းလျှောက်ရ
တာ အဆင်မပြေမှာ စိုးလို့ ..."

သျှားလည်း ဒေါ်ဘရဏီရဲ့ စကားကြောင့် ... မဲပြုံးပြုံးကာ နှုတ်မှ တိုးတိုး
လေး ပြောလိုက်သည် ...

"နားခါးလိုက်တာ ... မလိုပါဘူး ဒေါ်ဘရဏီရယ် ..."

လို့ပြောပြီး သူ့ကို ကိုင်ထားတဲ့ လက်ကိုဖြုတ်ချပြီး ... ခုံမှာ သွားထိုင်နေ
လိုက်သည် ...

ဒေါ်ဘရဏီကတော့ ... ဒေါသထွက်စွာ ထိုနေရာမှာ ရပ်ကျန်နေတုန်း ...
ဦးမဟာနိုင် ခေါ်မှ...

"ဏီ ... ဘာလုပ်နေတာလဲ လာလေ ..."

"သြော် ... အင်း ... ဟုတ် လာပြီကို ..."

လို့ ပြောကာ အနား ရောက်လာပြီး ... သူမ စောနက ထိုင်တဲ့နေရာမှာ ပြန် ထိုင်လိုက်သည် ...

"ကဲ ... လူစုံပြီဆိုတော့ စရတော့မလား ဒေါ်ဘရဏီ ..."

"ဟုတ်ကဲ့ ... တရားသူကြီး စလို့ ရပါပြီရှင် ..."

လို့ ရယ်မောပြီးရွှင်ကာ ပြောလိုက်သည် ...

သူတို့ ဘာပြောနေလဲဆိုတာ ... အခုချိန်ထိ သျှား ဘာမှမသိဘူး ...

ခဏအကြာ သူမရှေ့ကို စာချုပ်တစ်ခု ရောက်လာခဲ့သည် ...

"ကလေးမလေး ဒီစာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးလိုက်ပါ ..."

လို့ ဆိုတဲ့ တရားသူကြီးရဲ့ စကားကြောင့် သူမ အံ့သြသွားသည် ...

"ရှင် ..."

"ထိုးလိုက်လေ သမီးလေးရယ် ..."

လို့ ဒေါ်ဘရဏီပြောမှ သူမ သဘောပေါက်ပြီး ဒေါသထွက်သွားသည် ...
အရှေ့က လက်မှတ်ထိုးနေတဲ့လူကို ကြည့်တော့ အန်ချင်စိတ်တောင်
ပေါက်သွားတယ် ... ဆိုးလိုက်တဲ့ရုပ် ... ငါဆင်းရဲနေလို့ ယောက်ျား ပေးစား
တယ် ဆိုလည်းထားဦး အခုဟာက ... တွေ့မယ် ဒေါ်ဘရဏီ ...

"ဒါဘာသဘောလဲ လေးလေး ..."

ဆိုပြီး သူမ လေးလေးကို မေးလိုက်သည် ...

"လေးလေးလည်း မသိဘူး သမီး ..."

"ကောင်းပြီလေ ... လေးလေး မသိဘူး ဆိုတော့လည်း ..."

လို့ပြောကာ ... ဒေါသတကြီး ထရပ်လိုက်သည်။

"ဝုန်း ..."

"အမလေး ဘုရား ... "

သျှားသက်ခင် ထရပ်လိုက်မှုကြောင့် ထိုင်နေတဲ့လူအားလုံး လန့်သွားသည် ...

သျှားလည်း မတ်တတ်ထရပ်ပြီး သူမ ပြောစရာရှိတာကို သည်းမခံနိုင်တဲ့ အဆုံး ပြောချလိုက်သည် ...

"ဒါဘာသဘောလဲ ဒေါ်ဘရဏီ ... သျှားကို မတိုင်ပဲ ဒါဘာလုပ်တာလဲ ... အခုကိစ္စကို သျှား သဘောမတူနိုင်ဘူး ..."

လို့ပြောကာ လှည့်ထွက်သွားတဲ့ ... သျှားသက်ခင်ကို ဒေါ်ဘရဏီ ဒေါသထွက်တဲ့ မျက်ဝန်းတွေနဲ့ ဘာမှမပြောနိုင်ပဲ ကြည့်နေသည်။

စိတ်ထဲမှာတော့ ...

"နေနှင့်ဦးပေါ့ သျှားသက်ခင်ရယ် ... နင်ငါ့အကြောင်း ကောင်းကောင်း သိစေရမယ် ..."

နောက်ရက် သျှား ကျောင်းကို ရောက်တော့ ... မနေ့ကအကြောင်း တွေးပြီး ... တစ်ခါ ဒေါသ ထွက်နေပြန်သည် ... သူ့သူငယ်ချင်းအနား ရောက်လာတာတောင် သူသတိမထားမိဘူး ...

"သျှား ... ဟဲ့ ... သျှားသက်ခင် ..."

"ဟင် ... ဘာ ... ဘာလဲ ... မိုး ..."

"နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ ..."

"ဒေါသထွက်နေတာဟေ့ ... ဒေါသထွက်နေတာ ..."

"ဘာကို ဒေါသထွက်နေတာလဲ ..."

လို့ ... မေးလိုက်တာက ... စံပယ် ...

"နင်သိချင်လား စံပယ် ..."

"အင်း..."

"ငါတို့လည်း သိချင်တယ် ..."

လို့ ကျန်နေတဲ့ ... မိုးမိုး၊ ခင်ရတနာ၊ သက်ထားတို့ကပါ ပြောလိုက်သည်

...

သူမတို့က သျှားရဲ့ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းတွေပါ ... တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက် ဆိုလည်း မမှားသလို ... လူကြီးချင်းကလည်း လုပ်ငန်းပါတနာတွေ ဖြစ်ကြလို့ ... အားလုံးက သူငယ်ချင်း ဆိုတာထက် ညီမလို ပိုချစ်ကြတယ်

...

"ဒါဆိုလည်း ထိုင်ကြမယ် မင်းကြီးမတွေ ... ကျွန်မ ပြောပြမယ် ..."

လို့ဆိုကာ ... အစဆုံး ပြောပြလိုက်သည် ... သျှားစကားလည်း ဆုံးရော ... သူတို့တွေပါ ဒေါသ ထွက်သွားကြသည်။

"တောက်စ် ... ဒါတော့ ... ဒေါ်ဘရဏီ တော်တော်လွန်တာပဲ ..."

လို့ မိုးက စိတ်ဆတ်သူပီပီ ဒေါသထွက်ကာ ပြောလိုက်သည်။

"နေပါဦး ... သျှား ငါမေးဦးမယ် ... "

ဆိုပြီး ... သက်ထားက စကားစလိုက်သည် ...

"နင့်ကို သူက ဘာလို့ အိမ်ထောင် ချပေးချင်တာလဲ ..."

"ဪ ... ဒါလား ... ငါ့မိဘတွေက ငါအိမ်ထောင်ကျတာနဲ့ အမွေပေးရ

မယ်လို့ ပြောတယ် ... အဲကျရင်လည်း သူတို့အတွက် ၃ပုံ ပုံ ၁ပုံလောက်က ရမှာလေ ... သူတို့ ထင်တာက ... ငါက အိမ်ထောင်ကျရင် ... ယောက်ျား နောက် လိုက်နေမယ် ... သူတို့က အခု နေနေတဲ့ စံအိမ်ကို ရမယ်လို့ တွေး ထားတာလေ ... ပြီးတော့ ငါတို့ရဲ့ ကုမ္ပဏီ ..."

သျှားစကားလည်း ဆုံးရော ... အားလုံးက

"ဒါကြောင့်ကိုး ..."

"ဒါနဲ့သျှား ..."

"ဘာလဲခင် ပြောလေ ..."

"နင့်ဦးလေးကရော ... နင့်ဘက် မပါဘူး ... "

"ငါ့ဦးလေးကတော့ ငါ့ကိုချစ်ပါတယ် ... ငါ့ဘက်ကလည်းပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ သူ့မိန်းမ ကိုလည်း သူကြောက်တယ်လေ ... ဟား ... ဟား ... ကဲ ကဲ ... ဘာမှ မပြောနဲ့တော့ ... မေးလည်း မမေးနဲ့တော့ အခုငါမှိုက်ဆာပြီ ... ပြီးတော့ ... ညနေ အိမ်လာခဲ့ စိတ်ညစ်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ပါတီလုပ် မယ် ..."

ဆိုတဲ့ သူမရဲ့ စကားကြောင့် ... အားလုံး သဘောတကျ ပြုံးမိသည် ...

သူမတို့ရဲ့ သူငယ်ချင်းမလေးက အဲလိုပါဆို ... တစ်ခုခုဆို ခံစားလည်း ခဏပဲ ... သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တွေ့လို့ ရင်ဖွင့်ပြီးရင် ပျော်ပျော်နေတတ်တာ သူမလေးရဲ့ ချစ်ရာကောင်းတဲ့ အပြုမူလေးတွေ ... ရုပ်လေးကလည်း သူများ တွေ့နဲ့ မတူအောင်ကို အရုပ်မလေးအတိုင်း ချစ်ဖို့ကောင်းတယ် ... မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်း ... နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးတွေက မြင်ရသူ ပုရိသတွေရဲ့ ရင် အစုံကို လှုပ်ခတ်စေနိုင်တယ်။

ဘုရားပေး ကုသိုလ်ကံတွေကြောင့် အလှကြီး လှနေတဲ့ သူမလေး ...

ဆံပင်ခါးလောက် မရှိတရှိလေးကို ... အမြဲ ခပ်မြင့်မြင့်လေး စည်းကာ ...
အရှေ့ ဆံပင်တွေကို ချထားလေ့ရှိတဲ့ သူမလေးရဲ့ ပုံလေးက ရိုးမသွားနိုင်
အောင် လှတယ် ... အသားအရေ ဆိုတာလည်း ဖွေးဖွေးဥဥလေးနဲ့
ကြည်လင်နေတာ ဘယ်ဘဝက ကုသိုလ်မှန်း မသိဘူး ...

မိန်းကလေး အချင်းချင်းတောင် သဘောကျ နှစ်သက်တဲ့ အလှမျိုးကို
ပိုင်ဆိုင်ထားပြီး ချစ်ဖို့ကောင်းတာလည်း သူမလေးရဲ့ အားနည်းချက်ပဲ...
ငယ်လို့ ... လွတ်လပ်စွာ နေတာကို သူများတွေက ဆိုးတယ် ထင်ကြတယ်
...

တကယ်တော့ သူမလေးက အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင် ... ကူညီရိုင်းပင်းပြီး
... သနားတတ်တဲ့ စိတ်ထားလေး ရှိတယ် ... အမြဲလိုလို ... ဂါဝန်နဲ့ ...
ဘောင်းဘီလေးတွေသာ ဝတ်တတ်တဲ့ သူမလေးက အများအပြင်မှာ မရိုင်း
ပဲ ... ကြည့်လိုကောင်းတယ် ... တစ်ကျောင်းလုံးရဲ့ ကွင်းဖြစ်နေတာလည်း မ
မှားဘူးထင်ပါ့ရဲ့နော်

"မိုး ... စားလေ ... ဘာကြည့်နေတာလဲ ..."

"ဪ ... အင်း ..."

မိုးမိုး သူခိုးလူမိသလို ရှက်သွားသည် ... သူမရဲ့ သူငယ်ချင်း အကြောင်းကို
တွေးနေတာ ... အခုတော့ ... တစ်ယောက်တည်း ပြောပြီး ... ပြီးနေလိုက်
သည် ...

ဘေးက သူငယ်ချင်းတွေကတော့ ... မိုးမိုးကိုကြည့်ပြီး အံ့သြနေကြသည်
...

သျှားတို့ စားသောက်ပြီးတော့ ... အတန်းတက်ရန် လာချိန် Corridor မှာ

...လူတစ်ယောက်နဲ့ တိုက်မိသည် ...

"ဒီမှာ ... ရှင်ဘယ်လို လာနေတာလဲ ... လူတစ်ယောက်လုံး လာတာ တောင် မမြင်နိုင်ဘူး ... ဘာတွေ အဲလောက် အရေးကြီးနေလဲ မသိဘူး ..."

လို့ ပြောတဲ့ ကောင်မလေးကို နေတောင်းပန်ရန် ကြည့်လိုက်တဲ့ အချိန် ... ကိုယ့်မျက်လုံးကိုယ် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားရသည် ...
